

Посланець всесвіту і його друзі

Десять років тому у маленькому містечку Вишнівка поблизу Києва сталася непримітна, на перший погляд, подія, яка згодом почала розгортатись у фантастичну містерію.

Якось десятирічний Василько Ігнатенко, що виїхав із батьками в ліс, знайшов у кущах дивну голубувату кульку, яка дивилася на нього великими зеленими очима. Ця жива кулька, яка телепатично спілкувалася з хлопчиком, розповіла йому, що є посланцем семи священних планет і прибула на Землю із Сатурна. Наші позапланетні друзі знали, що на Землю насувається велика небезпека, і саме діти мають підготуватися до її захисту. Цього дивного прибульця, який був дуже легким, і коли підстрибував, то видавав кумедне «лум-пум», Василько назвав Лумпумчиком.

Спершу таємницю нового друга хлопець приховував від усіх, а згодом, коли інопланетянин почав відкривати перед ним справжні дива і неймовірні можливості, Василько не втримався і поділився сенсацією із друзями.

Лумпумчик із радістю ділився з дітьми своїми знаннями: він навчав їх, що сила людини — не в маніпуляціях чарівними паличками чи якимись

магічними обрядами. Сила — в самій людині: в довірі до самої себе. Головне — побороти свій сумнів і вірити, що ти можеш досягти всього, чого забажаєш, якщо серце і думки твої чисті. У всесвіті діють декілька найважливіших законів, — навчав інопланетянин. Перший: кожна істота, а тим паче людина, є неповторна, кожна має свою зірку. Безлад у людській свідомості призводить до згасання зірок. І тому треба довіряти своїм бажанням та вірити у власні сили.

Якщо ти вже мав нагоду прочитати бодай одну із серії книжок «Пригоди Лумпумчика», то пам'ятаєш, які пригоди відбувалися у невеличкій Вишнівці, якою сенсацією для всього світу стали дива, створені дітьми завдяки їхнім інопланетним подорожам.

У першій книжці «Прибулець із Сатурна» ти дізнаєшся, які неймовірні дива відбуваються щомиті просто у тебе під ногами, — ознайомившись «зблизька» із життям найменших комах, жуків, рептилій. Зможеш відкрити для себе таємниці океану, наблизитись до розуміння таємниць зародження життя на Землі. З допомогою Лумпумчика здійсниш чарівну мандрівку у царство ельфів...

У наступній повісті «Посланець Всесвіту» Василько Ігнатенко дізнається неймовірну новину про самого себе. Це дало йому силу і бажання створити щось особливе, незвичайне для своїх друзів. Його однокласники, познайомившись із Лумпумчиком, теж відкриють у собі і розвинуть особливі таланти. Дітям захочеться самим стати веселими і кмітливими мандрівниками у світ таємниць. Вони почнуть розуміти, що таке проблема — і як її вирішувати. І як діє у світі закон бажань.

«Планета Рожевого Світанку» — так називається третя книжка, і в ній ти разом із героями зможеш побувати у Чорній державі, яка існує у підземних пластах нашої планети, і разом із героями книжки Васильком та Юрчиком визволити з темного полону прекрасну полонянку — дівчинку Уту: Вранішню Зорю із Планети Рожевого Світанку. Це планета, звідки душі дітей

приходять у наш земний світ. І на цій планеті гостювали наші герої та відкрили для себе багато незвичайних таємниць...

А ще малий Юрчик привіз із цієї чарівної планети насіння квітів, які висівав у Вишнівці. І спричинив ними світову сенсацію...

Про пригоди Василька та його інопланетного друга на острові Зміїному розповідає четверта книжка із серії повістей «Пригоди Лумпумчика» — «Меч Ягіла». Ця повість стане «ключиком» до розуміння тих подій, які відбудуться через десять років і про які ти дізнаєшся у повісті «Меч Скалобур». Бо саме на Зміїному у підводному храмі Ягіла (якого греки вважали богом війни і називали Ахіллою) Василько знайде чарівний меч великого воїна. Меч війни. І заховає його у надійному місці. До певного часу, який настав саме зараз...

І з цього моменту починається повість «Меч Скалобур». Наші герої уже стали майже дорослими, вони щойно закінчили школу. А війна змусила їх згадати про уроки сатурнівця Лумпумчика, який приніс українським дітям послання від семи священних планет Всесвіту. Послання про те, що саме Україна та її мужні діти вирішуватимуть долю миру у всій Сонячній Родині.

ВІСНИК ВІЙНИ

— Поверни мені мій меч! — ця фраза пролунала чітко і гостро. Василько миттєво прокинувся. Розплющив очі — і в темряві побачив якусь розмиту постать. Це був юнак із довгим золотистим волоссям, одягнутий у щось біле.

— Мій меч! — владно повторив він.

Хлопець струснув головою і міцно стиснув кулак, аби переконатися, що не спить. Постать поступово стала розчинятися в темряві. Коли вона зникла, Василько увімкнув лампу і поглянув на годинник. П'ята ранку.

Знову ліг і спробував зрозуміти, що сталося.

Цей хлопець...

Ягіло!

Миттєвий спогад наче струмом вдарив його. За лічені секунди перед очима пролетів «мікрофільм» — спогад про його давню мандрівку на острів Зміїний...

Це було саме перед початком війни на сході України. Скільки ж йому тоді було років? Мабуть, дев'ять, бо Юрчикові було п'ять, а зараз він — ого парубок!

Усе трапилося після зустрічі з малим інопланетянином Лумпумчиком і всіх наступних пригод, які уславили Василька та його друзів на весь світ. Діти, які могли мандрувати у часі та просторі, розкривати найбільші таємниці планети! Ця слава принесла не лише приємні хвилини життя, а й велику відповідальність за кожен свій крок і відчуття загрози з боку сил, які хотіли скористатися здібностями дітей...

Саме ця загроза реалізувалася під час їхньої поїздки у Крим. Тоді ще вільний Крим...

Там, у Керчі, Василько «провалився» у часі й зустрівся з майбутнім героєм троянської війни Ягілом, якого і досі чомусь називають по-грецьки Ахіллом. Як виявилось, вони були «знайомі» ще в одному з колишніх

життів, коли хлопець був царевичем Василом. А Ягіло — захопленим жадобою пригод воїном, який пішов на війну проти троянців як найманець. Але слава цього воїна, якого на батьківщині вважали напівбогом, була така велика, що на острові Зміїному спорудили храм на його честь. Там, за легендою, і поховали великого воїна.

Так ось: одного дня, коли Василько з дідусем і Юрчиком насолоджувалися виставою дельфінів, якісь два дядьки відвели Василька вбік і запропонували прогулятися на острів Зміїний. Мовляв, там він побачить щось особливе. Правду кажучи, він не уявляв собі відстані від Керчі до Зміїного. Лише дорогою збагнув, що вони на швидкісному катері оминули півострів і запливли далеко в море. Мандрівка була дуже довгою: тоді здавалося, що везуть його за моря-океани, — і всю дорогу випитували про інопланетян і про подорожі в часі...

На Зміїному ця братія зобов'язала Василька знайти під островом останки храму Ягіла, а головне — його золотий меч.

Непросто було заплутати бандитів і заманити у глибоку печеру, з якої вони, мабуть, довго вибирались, — бо це був якийсь підводний лабіринт. Але меч Ягіло віддав йому сам. Хоча на троні сиділа лише золота статуя, та Василько відчув, що меч спершу не рухався, а потім легко віддався йому в руки, наче його відпустили.

Що сталося потім — ніхто не зможе пояснити. Якась сила викинула його з води просто біля моторного човна. Сторожі поблизу не було. Василько ледь торкнувся ручки мотора, і човен блискавично рушив. Він летів, як стріла, — хлопець просто заснув чи знепритомнів, а очунав на березі біля того мису, де вони уперше стрілися з Ягілом. У Керчі. І стривожений дідусь уже чекав його на березі...

А далі...

Усе було наче уві сні. Вони приїхали в Мелітополь, звернули до Кам'яної могили, і Василько опустил меч у ріку Молочну. Меч стрімко пішов униз, на якесь глибоченне дно, якого не видно із днища ріки, бо вона доволі мілка...

Дідусь сказав тоді якісь загадкові слова — про те, що колодязь Кам'яної могили поглинув меч війни. І лежати йому там, поки не прийде час...

Час настав?

Із дрімоти знову вивели голоси. Це були стривожені голоси тата і мами. Братик забіг у кімнату і голосно крикнув:

— Війна!

У це важко було повірити, хоча останні настанови сатурнівця Лумпумчика були дуже загадковими: «Готуйтеся! Час настав!»

Чому він не сказав нічого конкретного?

Мама з татом заметушилися, хапаючи найнеобхідніші речі. Василько опанував трем у тілі й заплющив очі. Треба увійти в спокій.

«Лумпумчику, де ти?»

Перед очима засвітилося синє табло. Білими літерами на ньому був написаний текст:

«Це було передбачено давно. Процес очищення планети ввійшов у вирішальну фазу. Їдьте на захід у напрямку ріки Дністра. Дорога виведе вас куди слід. Юрчикова сім'я уже виїхала. Всі ваші зберуться на виїзді з Києва.

З вами — всі сили Всесвіту».

При всій трагічності ситуації, Василько іронічно посміхнувся: ну й «інструкція!» Кому щось не зрозуміло?

Головне — переконати батьків і дідуся, який, за щасливим збігом, саме приїхав зі свого села. Хоча останніми роками ніхто з рідних не сумнівався у тому, що радив Василько. Вони знали його здібності — хоча хлопець з усіх сил намагався «заховатися в себе» і робити свою роботу непомітно.

Зібрались дуже швидко. Було ще геть темно, коли виїхали з містечка. Паники на дорогах ще не було, тож швидко вибралися на Житомирську трасу. Ніхто ні про що не розпитував — тепер треба було повністю віддатися «внутрішньому поводитиреві»...

На першій автозаправці зупинилися і вирішили поспіяти в дорогу. Харчів із собою прихопили обмаль — що було під руками...

— Усім привіт! Ми вже на вас чекаємо! — з-за столика в кафе підхопився Юрчик і побіг їм назустріч. Яким же радісним було здивування, коли за столиками заповненого кафе упізнали рідних Ірини, Сашка, Юрчика...

Василько не сумнівався, що все саме так і буде. Тепер усе іде за планом — якимсь таємничим, але чітким планом, який стиснув у кулак усю його волю...

Він знав, що не можна затримуватись ні на годину. Без особливих перемовин поснідали і вирушили дружним «караваном»...

Куди вела їх таємнича доля?

Дорогою слухали новини...

Пекло обвалилось на Київ і його передмістя! Телефонували друзям, але зв'язок обривався. Їх обганяли автівки на великій швидкості, над трасою пролітали вертольоти...

Перша зупинка після житомирської — у передмісті Вінниці. Треба було визначитися з подальшим маршрутом.

Іринка вже очікувала друзів перед запраркою. Вигляд у неї був щасливий.

— Ми їдемо на Галич! — радісно повідомила, обнімаючи кожного, хто виходив з машини. — Мої друзі зателефонували, запропонували цілий будинок із великим садом!

— І як це тобі вдалося? — всезнайко-Юрій по-змовницьки підморгнув дівчині. — Знайшла якогось фаната на своїх спіритичних сеансах?

— Нажартуємося в Галичі! — Іринка скуйовдила впертого Юриного чуба. — У нас попереду ще понад триста кілометрів...

Василько захоплено спостерігав за дівчиною. Раптом згадалась вона маленькою незрячою дівчинкою, що мружила оченята на сонечку біля під'їзду свого будинку. Згадав, як щеміло від болю його серце щоразу, коли проходив поруч дорогою до школи...

І її чарівне зцілення, і неймовірні здібності, які відкрилися цій магнетичній дівчині...

ЗМІСТ

Посланець всесвіту і його друзі	5
Вісник війни.....	9
Час настав?.....	11
Тепер зібрались усі!	16
Дмитро обізвався!	20
Велика рада.....	22
Дерево-меч.....	25
Ара-Ама	29
Перший улов.....	34
Я дресирую тварин!	37
Оце секрет!	40
Просто обізвись!.....	44
Білокун	46
Перший політ	48
А тепер — Зміїний!.....	52
Я приніс тобі меч!	56
Синевир	58
Дух предків	61
Купол захисту	66
Подарунок татові.....	69
Казки Межибожа	73
Гуцульська люлька.....	76
Злет Білого Дракона	82
Підводна стріла	85
А тепер — на Київ!.....	89
Проявлення	92